

Arrest

nr. 212 146 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 maart 2011 wordt zij op grond van de artikelen 9*bis* en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een

verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten, en wordt haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) afgegeven. Op 6 maart 2013 wordt het tijdelijk verblijf verlengd tot 15 november 2013.

1.2 Op 14 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar tijdelijk verblijf.

1.3 Op 1 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 15.11.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde B(...), O(...) geboren op (...) te (...), onderdaan van Azerbeidzjan, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Zijn huidige A-kaart is reeds verstreken sinds 15.11.2012.

Overwegende dat de machtiging tot tijdelijk verblijf voor het laatst nog werd verlengd tot 15.11.2013. Betrokkene blijkt zich echter niet meer te hebben aangeboden om de nieuwe A-kaart in ontvangst te nemen tot 15.11.2013.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze laatste instructies dd.06.03.2013 werden opgenomen:

("-Fournir un permis de travail ou une carte professionnelle en séjour régulier.

-Fournir les preuves d'un travail effectif durant l'année écoulée (fiches de paie couvrant l'année écoulée, attestation patronale, contrat de travail)

-Ne pas tomber a charge des pouvoirs publics.

-Ne pas commettre de faits contraires à l'ordre public.

-Rapport de cohabitation avec son enfant : B(...),R(...) ((...)) OU preuves de liens affectifs et/ou financiers avec cet enfant (pas de composition de ménage)."

- Een geldige arbeidskaart of beroepskaart bekomen tijdens legaal verblijf

- Bewijzen van effectieve tewerkstelling gedurende het afgelopen jaar (loonfiches die het voorbije jaar dekken, een tewerkstellingsattest, een arbeidscontract)

- Niet ten laste vallen van de overheid

- Geen feiten van openbare orde plegen

- Samenwoonstverslag met het kind: B(...),R(...) ((...)) of bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind (geen attest van gezinssamenstelling)

Overwegende dat op onze laatste instructies uitdrukkelijk vermeld stonden dat betrokkene de verlenging van zijn verblijfstitel diende aan te vragen tussen de 45 en 30e dag voor het verstrijken van de verblijfstitel (artikel 33 van het KB van 8 oktober 1981).

Overwegende dat meneer pas op 14.11.2013 via zijn advocaat de volgende stukken had voorgelegd : loonfiche echtgenote A(...) S(...), attest van gezinssamenstelling, OCMW attest, strafregister en notariële akte.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe een samenwoonstverslag heeft opgevraagd op 26.11.2013 en 25.09.2014, maar dit pas kon overgemaakt worden op 22.10.2014. Op 09.01.2015 werden dan nog enkele andere gevraagde stukken bezorgd via de advocaat. Dit is ruim één jaar na de einddatum (15.11.2013) vermeld op de laatste instructies.

Overwegende dat betrokkene bij zijn aanvraag geen geldige arbeidskaart of beroepskaart voorlegt. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag voor een nieuwe arbeidskaart C werd geweigerd door het gewest op 06.03.2013 en 12.03.2014. Overwegende dat meneer zelf geen bewijzen van effectieve tewerkstelling kan voorleggen gedurende het afgelopen jaar, maar slechts loonfiches binnenbrengt van de echtgenote A(...), S(...).

Hiermee komt betrokkene niet tegemoet aan de gestelde voorwaarden. De A-kaart van betrokkene is ondertussen volgens de informatie van het rijksregister verstreken sinds 15.11.2012. Betrokkene heeft zich nooit aangeboden om zijn nieuwe A-kaart tot 15.11.2013 in ontvangst te nemen, heeft zijn aanvraag tot verlenging laat ingediend zo blijkt uit het administratief dossier en bovendien bleek de aanvraag op verschillende punten onvolledig door het gebrek aan zorgvuldigheid van betrokkene om alle vereiste documenten voor te leggen.

Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan, en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker te laat zijn aanvraag verlenging zou hebben ingediend, dat verzoeker pas 9 januari 2015, zijnde ruim één jaar na de einddatum, nog enkele andere gevraagde stukken heeft bezorgd via de advocaat, dat verzoeker geen geldige arbeidskaart of beroepskaart voorlegt en dat blijkt dat de aangevraagde arbeidskaart C werd geweigerd en dat verzoeker geen bewijzen van effectieve tewerkstelling kan neerleggen maar slechts loonfiches binnenbrengt van zijn echtgenote.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en in strijd is met het redelijkheids-en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging schent nu verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeker reeds op 14 november 2013 bij zijn aanvraag verlenging een attest gezinssamenstelling, bewijzen inkomsten van de echtgenote van verzoeker, bewijs indiening aanvraag arbeidskaart C, een getuigschrift van woonst, een uittreksel uit het strafregister, OCMW-attest en een eigendomsakte (cf. stuk 2) heeft neergelegd en nu verweerder op 26 november 2013 verzoekers raadsman de ontvangst van voormeld schrijven meldde en stelde dat aan de vreemdelingendienst van Anderlecht op 26.11.2013 volgende ontbrekende documenten werden gevraagd : een “recent positief verslag van samenwoning met zijn kind B(...) R(...) (°(...)) en bijkomende bewijzen van inkomsten van de echtgenote voor de maanden augustus en september” werden gevraagd (cf. stuk 3).

Dat derhalve, gelet op het antwoordschrijven van verweerder dd. 26.11.2013, verzoeker er volledig ter goeder trouw ervan uitging dat slechts 2 documenten ontbraken : met name : een recent positief verslag van samenwoning met zijn kind B(...) R(...) (°(...)) en bijkomende bewijzen van inkomsten van de echtgenote voor de maanden augustus en september”.

Dat derhalve, gelet op zijn antwoordschrijven dd. 26.11.2013, waarin slechts melding is van twee ontbrekende documenten –welke nochtans door verzoeker via zijn raadsman zelf op 17.12.2013 spontaan werden aangebracht wegens het stilzitten van verweerder en de vreemdelingendienst van Anderlecht-, verweerder dan ook onmogelijk in zijn weigeringsbeslissing kon stellen dat verzoeker heeft nagelaten de gevraagde stukken tijdig neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van het redelijkheids-en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging

Dat verweerder onterecht stelt dat verzoeker heeft nagelaten bewijzen van effectieve tewerkstelling voor te leggen gedurende het afgelopen jaar maar slechts loonfiches binnenbrengt van zijn echtgenote.

Dat verzoeker immers verwijst naar het schrijven van verweerder dd. 26.11.2013 waarin gesteld wordt dat naast een samenwoningverslag enkel "bijkomende bewijzen van inkomsten van de echtgenote voor de maanden augustus en september" ontbreken.

Dat geenszins bij de "ontbrekende documenten" door verweerder werd verwezen naar de bewijzen van effectieve tewerkstelling van verzoeker waardoor verweerder dan ook in zijn weigeringsbeslissing van anderhalf jaar later kon stellen dat deze ontbreken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat derhalve verweerder er volledig ter goeder trouw ervan uitging dat enkel de loonbrieven "voor de maanden augustus en september" van zijn echtgenote ontbraken (en hij geen bewijzen van eigen tewerkstelling diende neer te leggen) welke hij dan zelf spontaan (nu hij geen uitnodiging hiertoe kreeg van de vreemdelingendienst Anderlecht) op 17 december 2013 heeft neergelegd (cf. stuk 4).

Nu verweerder in gebreke bleef bij de vreemdelingendienst van Anderlecht aan te dringen een samenwoningverslag op te maken en verzoeker uit te nodigen de loonfiches van zijn echtgenote te bezorgen, maakte verzoekers raadsman alvast op 17 december 2013 verweerder volgende stukken over - welke de enige stukken waren welke volgens verweerder ontbraken - : attest samenstelling gezin en loonfiches van verzoekers echtgenote voor augustus en september 2013 (cf. stuk 4).

Dat verweerder echter in zijn weigeringsbeslissing nalaat te motiveren waarom geen rekening kan worden gehouden met de door verzoeker op 17 december 2013 hem overgemaakte (volgens zijn schrijven dd. 26.11.2013) ontbrekende stukken.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder verzoeker onzorgvuldigheid verwijt doch zelf onzorgvuldig tewerk gaat door verzoeker(sraadsman) te stellen dat enkel een samenwoningverslag en de loonbrieven van verzoekers echtgenote voor de maanden augustus en september 2013 ontbreken (terwijl verweerder later in de weigeringsbeslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten bewijzen van eigen tewerkstelling neer te leggen), door te stellen dat verzoekers raadsman ruim één jaar na de einddatum andere gevraagde stukken heeft bezorgd (terwijl verweerder reeds sedert 22.10.2014 in het bezit is van een samenwoningverslag, geen enkele verdere stappen meer heeft ondernomen aangaande verzoekers aanvraag en tot juni 2015 heeft gewacht om een beslissing te nemen).

Dat verzoeker echter geen nieuwe arbeidskaart C werd toegekend nu als voorwaarde een verlengde verblijfskaart werd gevorderd waarover verzoeker (nog) niet beschikte.

Dat de handelswijze van verweerder in volledig in strijd met het redelijkheids-en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging nu door verzoekers verblijf niet te verlengen ook de voorwaarde voor de verlenging van zijn arbeidskaart C in gedrang is gekomen.

Dat verweerder ingevolge de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids-en rechtszekerheidsbeginsel wel degelijk gehouden was rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaronder een attest gezinssamenstelling, bewijzen inkomsten van de echtgenote van verzoeker, bewijs indiening aanvraag arbeidskaart C, een getuigschrift van woonst, een uittreksel uit het strafregister, OCMW-attest en een eigendomsakte.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken op 14.11.201, 17.12.2013 en 9.01.2015 geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder."

2.1.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet

zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en op de motiveringsplicht, zodat zij ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is dan weer een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 november 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij op 22 maart 2011 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten, en dat haar een BIVR werd afgegeven. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde op 6 maart 2013 besliste om de machtiging tot tijdelijk verblijf, geldig tot 15 november 2012, te verlengen tot 15 november 2013. In deze beslissing werden de voorwaarden voor een verlenging van de verblijfsmachtiging opgesomd en werd aangegeven dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verlenging van haar verblijfstitel moest indienen tussen de 45^e en de 30^e dag voor het verlopen ervan. De verzoekende partij houdt niet voor dat zij geen kennis zou hebben gehad van deze brief en bijgevolg van zowel de voorwaarden op zich als van de termijn van indiening. Ook betwist zij niet dat zij zich niet meer heeft aangeboden om de nieuwe A-kaart in ontvangst te nemen tot 15 november 2013.

De verzoekende partij betwist niet dat zij, zoals ook uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, slechts op 14 november 2013, zijnde de dag voor het verlopen van de verblijfstitel, een aanvraag tot verlenging indiende. Het motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij, ondanks de uitdrukkelijke instructies met betrekking tot de termijn van indiening, de aanvraag tot verlenging pas indiende op 14 november 2013, blijft dan ook overeind.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen bewijzen van effectieve tewerkstelling gedurende het afgelopen jaar en geen geldige arbeids- of beroepskaart bekomen tijdens legaal verblijf heeft voorgelegd. Het betreft twee van de voorwaarden voor verlenging vermeld in voormelde beslissing van 6 maart 2013.

Met betrekking tot de arbeidskaart C verwijt de verzoekende partij de gemachtigde om in strijd met het redelijkheid- en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en haar rechten van verdediging te hebben gehandeld, nu door de niet-verlenging van het verblijf ook de voorwaarde voor de verlenging van haar arbeidskaart C in het gedrang is gekomen. Zij geeft aan dat haar geen nieuwe arbeidskaart C werd toegekend, nu als voorwaarde een verlengde verblijfskaart werd gevorderd waarover zij (nog) niet beschikte. De verzoekende partij maakt met haar betoog echter niet duidelijk, en de Raad ziet ook niet in, op welke manier de handelswijze van de gemachtigde in strijd zou zijn met de aangehaalde beginselen. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke manier aan de gemachtigde kan verweten worden dat zij zelf onzorgvuldig is geweest en heeft nagelaten om een arbeidskaart aan te vragen op het moment dat zij nog beschikte over haar BIVR (of had kunnen beschikken over deze verblijfstitel, had zij zich na 6 maart 2013 aangeboden om haar BIVR in ontvangst te nemen). Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zowel op 6 maart 2013 als op 12 maart 2014 een aanvraag van de verzoekende partij tot het verkrijgen van een arbeidskaart C werd verworpen. Uit de weigeringsbeslissing van 6 maart 2013 blijkt niet wanneer de aanvraag precies werd ingediend, al kan uit de motivering worden afgeleid dat dit gebeurde vóór 19 november 2012, aangezien op die datum bijkomende informatie aan de verzoekende partij was gevraagd. Uit deze beslissing blijkt wel dat de aanvraag werd geweigerd omdat de verblijfstitel van de verzoekende partij sinds 15 november 2012 was verstreken, omdat de vereiste documenten niet bij de aanvraag waren gevoegd en omdat de verzoekende partij niet heeft geantwoord op voormeld schrijven van 19 november 2012. Uit de weigeringsbeslissing van 12 maart 2014 blijkt dan weer dat de verzoekende partij de aanvraag voor de arbeidskaart C indiende op 7 november 2013, zijnde 8 dagen voor het verstrijken van haar verblijfsmachtiging op 15 november 2013. Minstens voor de tweede aanvraag voor een arbeidskaart C moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze slechts indiende vlak voor het verstrijken van haar verblijfsmachtiging en aldus ook reeds buiten de termijn waarbinnen zij om een verlenging van voormelde verblijfsmachtiging moest verzoeken. De verzoekende partij kan in de geschetste omstandigheden dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde, door haar tijdelijk verblijf niet te verlengen, de verlenging van haar arbeidskaart C in het gedrang zou hebben gebracht en op die manier de door haar aangehaalde beginselen zou hebben geschonden. Aan het motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen geldige arbeidskaart of beroepskaart heeft voorgelegd, kan dan ook geen afbreuk worden gedaan.

Met betrekking tot de bewijzen van effectieve tewerkstelling voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog waarom zij deze bewijzen niet heeft voorgelegd, met name omdat haar op 26 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat haar schrijven van 14 november 2013 goed ontvangen was en dat een aantal documenten ontbraken, zijnde een recent positief verslag van samenwonen met haar kind en bijkomende bewijzen van inkomsten van haar echtgenote voor de maanden augustus en september. De verzoekende partij betoogt dat zij op 17 december 2013 de enige stukken overmaakte die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken ontbraken, dat bij de "*ontbrekende documenten*" geenszins werd verwezen naar bewijzen van effectieve tewerkstelling van haarzelf en dat zij te goeder trouw ervan uitging dat zij geen bewijzen van eigen tewerkstelling diende neer te leggen. Nog los van de vaststelling dat voormelde beslissing van 6 maart 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk als een van de voorwaarden voor verlenging van de tijdelijke verblijfstitel vermeldt dat "*bewijzen van effectieve tewerkstelling gedurende het afgelopen jaar (loonfiches die het voorbije jaar dekken, een tewerkstellingsattest, een arbeidscontract)*" moesten worden voorgelegd, stelt de Raad vast dat dit motief van de bestreden beslissing hoe dan ook een overtollig motief betreft. Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat de verzoekende partij zowel haar effectieve tewerkstelling diende aan te tonen als het bekomen van een geldige arbeids- of beroepskaart tijdens legaal verblijf (naast nog andere voorwaarden). Zodoende volstaat de vaststelling van de

gemachtigde (waarvan de Raad hoger vaststelde dat deze overeind kan blijven) dat de verzoekende partij bij haar aanvraag geen geldige arbeidskaart of beroepskaart voorlegde en dat de aanvraag voor een nieuwe arbeidskaart C door het gewest op 6 maart 2013 en 12 maart 2014 werd geweigerd reeds om de bestreden beslissing te schragen. De motieven met betrekking tot de andere voorwaarden waaraan niet werd voldaan (zoals de bewijzen van effectieve tewerkstelling van de verzoekende partij of het samenwonen met haar kind, waarover zij eveneens een betoog voert) en andere al dan niet neergelegde documenten zijn dan ook overtollig geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen deze overtollige motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

De verzoekende partij kan een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen (met inbegrip van machtsmisbruik) niet aannemelijk maken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote en kind wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : (...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote en zijn kind in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat verweerder, die op de hoogte is dat verzoeker te Anderlecht samenwoont met zijn echtgenote en kind (cf. neergelegde attesten gezinssamenstelling gevoegd bij schrijven dd. 14.11.2013 en dd. 17.12.2013) een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.2.2 Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. De verzoekende partij voert dit beginsel aan in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar echtgenote en kind. Zij verwijst tevens theoretisch naar een privéleven, maar zet niet concreet uiteen waaruit dit zou bestaan, zodat de Raad hierop niet verder ingaat.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Met betrekking tot het kind van de verzoekende partij wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 1 juni 2015. Op dat moment was het betrokken kind reeds 19 jaar en aldus meerderjarig. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift niet aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing zou geweest hebben op bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar kind, noch wijst zij in het kader van haar uiteenzetting op zulke elementen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen sprake was van een gezinsleven met haar meerderjarig kind. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de gemachtigde in dit verband een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Zoals hoger reeds gesteld, wordt de gezinsband tussen de verzoekende partij en haar echtgenote verondersteld. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM koppelt aan haar uitzetting of uitwijzing en het feit dat zij niet bij haar echtgenote in België kan blijven. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de niet-verlenging van de tijdelijke verblijfstitel van de verzoekende partij en dat niet blijkt dat de verzoekende partij op grond van deze beslissing het grondgebied zou moeten verlaten of uitgezet of uitgewezen zou worden. De bestreden beslissing vermeldt in haar opschrift zelfs uitdrukkelijk dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. In deze mate mist het betoog van de verzoekende partij dan ook feitelijke grondslag. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier de niet-verlenging van de verblijfstitel op zich artikel 8 van het EVRM zou schenden. De verzoekende partij kan met haar betoog dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een belangenafweging in het licht van voormeld artikel 8 moest doorvoeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen geground middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE